

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobce: P. Č., proti žalovanému: Krajský úřad Jihočeského kraje, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 18. 9. 2013, č. j. 10 Na 59/2012 - 30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností napadl žalobce (dále též „stěžovatel“) výrok II. shora označeného usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích (dále jen „krajský soud“), jímž bylo řízení o žalobě zastaveno pro nezaplacení soudního poplatku. Výrokem I. byla krajským soudem zamítnuta žádost o prodloužení lhůty k úhradě soudního poplatku o několik měsíců.

[2] V kasační stížnosti namítá, že nežádal o prodloužení lhůty k úhradě poplatku na časově neomezenou dobu. Dle stěžovatele osoba v hmotné nouzi nezaplatí poplatek snadno během dvou měsíců či půl roku. V usnesení krajského soudu není nijak zdůvodněno, v čem je podaná žaloba šikanózní či kverulační. Stěžovatel dále napadá odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 3 As 47/2013 – 10, a usnesení krajského soudu ze dne 24. 1. 2013, č. j. 10 Na 59/2012 – 12. Závěrem kasační stížnosti namítá podjatost všech soudců, kteří byli členy třetího senátu Nejvyššího správního soudu a podíleli se na rozhodování věci v předchozím řízení u Nejvyššího správního soudu (sp. zn. 3 As 47/2013).

[3] Žalovaný nevyužil svého práva vyjádřit se ke kasační stížnosti.

[4] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[5] Nejvyšší správní soud netrval na zaplacení soudního poplatku a povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Trvání na těchto požadavcích by totiž značilo jen řetězení téhož problému, jelikož předmětem přezkumu je usnesení krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. K danému srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 1 Afs 65/2007 - 37, a ze dne 13. 9. 2007, č. j. 9 As 43/2007 - 77 (všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

[6] Ze spisu krajského soudu Nejvyšší správní soud zjistil, že krajský soud stěžovatele vyzval usnesením ze dne 3. 12. 2012, č. j. 10 Na 59/2012 - 2, k odstranění vad žaloby ve lhůtě 10 dnů od doručení tohoto usnesení. V odůvodnění tohoto usnesení krajský soud rovněž stěžovatele poučil, že je povinen splnit poplatkovou povinnost pod sankcí zastavení řízení. Podáním ze dne 20. 12. 2012 stěžovatel požádal o osvobození od soudních poplatků. Usnesením ze dne 24. 1. 2013, č. j. 10 Na 59/2012 - 12, krajský soud žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl.

[7] Kasační stížnost proti uvedenému usnesení byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 3 As 47/2013 - 10.

[8] Krajský soud následně vyzval stěžovatele usnesením ze dne 6. 9. 2013, č. j. 10 Na 59/2012 - 26, k zaplacení soudního poplatku ve výši 2.000,- Kč, a to do 3 dnů od doručení tohoto usnesení. Usnesení bylo stěžovateli doručeno dne 13. 9. 2013. Podáním ze dne 17. 9. 2013 stěžovatel požádal o prodloužení lhůty k zaplacení poplatku „o několik měsíců“.

[9] Nejvyšší správní soud se ztotožnil se závěrem krajského soudu, že prodlužování lhůty k zaplacení poplatku o měsíce by vedlo ke zbytečným průtahům v řízení. Poplatková povinnost stěžovateli vznikla podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“) dnem podání návrhu na zahájení řízení. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Již tedy dnem podání žaloby si měl být stěžovatel vědom skutečnosti, že je povinen uhradit soudní poplatek za podanou žalobu (o této povinnosti ho ostatně krajský soud poučil v odůvodnění usnesení ze dne 3. 12. 2012). Po zamítnutí žádosti o osvobození od soudních poplatků usnesením krajského soudu ze dne 24. 1. 2013, č. j. 10 Na 59/2012 - 12, a zamítnutí kasační stížnosti proti tomuto usnesení rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 3 As 47/2013 - 10, muselo být stěžovateli naprosto zřejmé, že bude povinen soudní poplatek uhradit. Prodlužovat lhůtu k úhradě soudního poplatku o další měsíce by tedy nebylo nikterak účelné.

pokračování

[10] Co se týče námitky stěžovatele, že osoba v hmotné nouzi nezaplatí poplatek snadno během dvou měsíců či půl roku, odkazuje Nejvyšší správní soud na závěry svého rozsudku ze dne 11. 4. 2013, č. j. 4 As 53/2013 – 10, v němž bylo konstatováno: „*Při stanovení lhůty k zaplacení soudního poplatku není soud povinen přiblížit k majetkovým poměrům účastníka řízení, neboť tyto poměry zásadně hodnotí pouze ve vztahu k případné žádosti o osvobození od soudních poplatků.*“ Nelze rovněž odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel měl několik měsíců od právní moci rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 3 As 47/2013 – 10 (tento rozsudek nabyl právní moci dne 14. 5. 2013), k tomu, aby nashromáždil finanční prostředky k uhrazení soudního poplatku.

[11] Lhůta 3 dnů k zaplacení soudního poplatku stanovená usnesením ze dne 6. 9. 2013, č. j. 10 Na 59/2012 – 26, není nepřiměřená. Při posuzování přiměřenosti lhůty k zaplacení soudního poplatku Nejvyšší správní soud nepřihlíží jen k délce lhůty, která byla k jeho zaplacení výslovně ve výzvě k zaplacení stanovena (zde šlo o tři dny), ale též k době, která uplynula mezi doručením výzvy k zaplacení soudního poplatku a nabytím právní moci usnesení o zastavení řízení pro jeho nezaplacení. Je to z toho důvodu, že až do nabytí právní moci usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku může být soudní poplatek zaplacen (dle § 9 odst. 7 zákona o soudních poplatcích totiž usnesení o zastavení řízení pro nezaplacení poplatku zruší soud, který usnesení vydal, je-li poplatek zaplacen ve věcech správního soudnictví dříve, než usnesení nabylo právní moci). Obdobným způsobem přistupuje k posuzování přiměřenosti lhůty k zaplacení soudního poplatku ve správním soudnictví i Ústavní soud, viz např. jeho nálezy ze dne 13. 11. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 2/07, publikovaný jako N 193/47 SbNU 539, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>.

[12] Napadené usnesení krajského soudu o zastavení řízení nabylo právní moci dne 26. 9. 2013, kdy bylo doručeno stěžovateli. Krajským soudem určená lhůta 3 dnů k zaplacení soudního poplatku se fakticky prodloužila na 13 dní (od 13. 9. 2013, kdy byla stěžovateli doručena výzva k zaplacení soudního poplatku, do 26. 9. 2013, kdy bylo řízení pravomocně zastaveno), v nichž bylo možno zaplatit soudní poplatek. Takovou dobu nepochybně nelze považovat za nepřiměřenou, jelikož v jejím rámci je možné reálně provést všechny kroky spojené se zaplacením soudního poplatku (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2012, č. j. 2 As 42/2012 – 12).

[13] Stěžovatel dále svými námitkami napadá odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 3 As 47/2013 – 10, a usnesení krajského soudu ze dne 24. 1. 2013, č. j. 10 Na 59/2012 – 12, které se týkaly návrhu stěžovatele na osvobození od soudních poplatků. Námitky proti tomuto rozsudku zdejšího soudu a usnesení krajského soudu nejsou v nynějším řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu ze dne 18. 9. 2013, č. j. 10 Na 59/2012 – 30, nikterak relevantní, neboť přezkum uvedeného rozsudku a usnesení není předmětem tohoto řízení. Námitky proti usnesení krajského soudu ze dne 24. 1. 2013, č. j. 10 Na 59/2012 – 12, měly být uplatněny v kasační stížnosti proti tomuto usnesení. Co se týče námitek proti rozsudku zdejšího soudu ze dne 17. 4. 2013, č. j. 3 As 47/2013 – 10, je nezbytné poznamenat, že proti rozsudku Nejvyššího správního soudu nejsou opravné prostředky přípustné.

[14] Stěžovatel dále namítá, že v napadeném usnesení krajského soudu není nijak zdůvodněno, v čem je podaná žaloba šikanózní či kverulační. K tomuto Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl následující: „V projednávané věci lze vycházet též z povahy tohoto sporu vedeného žalobcem, ve kterém nelze přehlédnout, že kverulační, zjevně šikanózní, či dokonce pracovní kapacitu orgánů veřejné moci z různých důvodů cíleně paralyzující výkon tohoto práva může mít významné negativní důsledky, které za určitých okolností mohou popřít dokonce i smysl a účel těchto sporů.“ Z uvedeného je zřejmé, že krajský soud spatřuje kverulačnost a šikanóznost žaloby v povaze vedeného sporu. Nelze tedy tvrdit, že by krajský soud své tvrzení nijak nezdůvodnil.

[15] K námitce podjatosti soudců vznesené stěžovatelem Nejvyšší správní soud uvádí, že nyní projednávaná věc není rozhodována členy třetího senátu. Členové třetího senátu NSS rozhodovali v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 3 As 47/2013, které bylo ukončeno dne 17. 4. 2013.

[16] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení náklady, které by překračovaly jeho běžnou úřední činnost.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu